

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Jaroslavem Dobrem, advokátem, se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Cad 98/2006 – 161,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jaroslavu Dobrovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Přípisem ze dne 31. 10. 2006, č. j.: 2006/52038, 53032, 53033, 56758, 60155, 60526, 66356-212/51, sdělil ministr práce a sociálních věcí žalobci, že jeho podání, označená jako rozklad 1) ze dne 23. 8. 2006 proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. 2006/49088-212, č. j. 2006/49107-212 a č. j. 2006/49113-212 ze dne 18. 8. 2006, 2) ze dne 13. 9. 2006, proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. 2006/53258-212, ze dne 4. 9. 2006, 3) ze dne 26. 9. 2006 proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. 2006/56948-212 a č. j. 2006/56978-212, ze dne 21. 9. 2006 a 4) ze dne 23. 10. 2006 proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. 2006/60755-212, ze dne 9. 10. 2006, byla přijata jako podněty k přezkoumání zákonnosti těchto rozhodnutí, neboť rozklad jako řádný opravný prostředek proti rozhodnutí ministerstva jako odvolacího orgánu není přípustný. Ministr sdělil žalobci, že tyto podněty posoudil a shledal je nedůvodnými, stejně jako všechna rozhodnutí, která byla vydána ve věci žalobce nejen ministerstvem, ale před ním Městským úřadem v Zábřehu a Krajským úřadem Olomouckého kraje, neboť jsou plně v souladu s právními předpisy. Žalobci bylo vysvětleno, že rozhodnutí, které je v právní moci, může ministr podle § 97 odst. 3 správního

řádu změnit nebo zrušit pouze tehdy, bylo-li vydáno v rozporu s právními předpisy, přičemž v případě stěžovatele nic, co by takovému sporu nasvědčovalo zjištěno nebylo, a proto nebyl shledán důvod zahajovat přezkoumné řízení. V závěru přípisu ministr připomněl žalobci, že jeho problémy by byly vyřešeny, pokud by u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení uplatnil žádost o invalidní důchod a spolupracoval při jejím vyřízení.

Žalobou, podanou u Městského soudu v Praze dne 7. 11. 2006, se domáhal žalobce zrušení přípisu s tím, že vydané rozhodnutí je nicotné, neboť neobsahuje kulaté razítko úřadu a listina je nepřezkoumatelná. Zdůraznil, že od listopadu 2003 je mu ve stavu hmotné nouze odpíráno právo na přiměřené hmotné zabezpečení. Poukázal na celou řadu ustanovení Listiny základních práv a svobod, která jsou tímto postupem porušena a žádal soud, aby uložil ministroví povinnost vydat rozhodnutí nové a doručit je k rukám žalobce.

V doplnku žaloby ze dne 2. 9. 2009, sepsaném prostřednictvím žalobce advokáta JUDr. Jaroslava Dobra, uvádí žalobce, že dopis ministra je meritorním rozhodnutím ve věci podle správního řádu z roku 2004. Rozhodnutí však ve smyslu § 68 a 69 nesplňuje náležitosti rozhodnutí a je nicotné pro absolutní nedostatek formy správního aktu. Navrhuje proto jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 11. 2009 navrhoval zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Odkázal na obsah dopisu ministra práce a sociálních věcí ze dne 31. 10. 2006, v němž je žalobci pouze sdělováno, že jeho podání označené jako rozklad bylo přijato jako podnět k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí. Jelikož podnět nebyl shledán důvodným, nebylo třeba zahajovat řízení. Navíc rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2006, č. j. 2006/49088-212, č. j. 2006/49107-212 a č. j. 2006/49113-212 bylo přezkoumáno soudem, přičemž rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2008, sp. zn. 2 Cad 80/2006, byla žaloba zamítnuta, rozsudek je v právní moci a ve věci byla podána kasační stížnost, která dle dokumentace žalovaného je vedena u Nejvyššího správního soudu. Další rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2006, č. j. 2006/53258-212, přezkoumal Městský soud v Praze pod sp. zn. 2 Cad 87/2006 a rozsudkem tohoto soudu ze dne 26. 9. 2007 byla rovněž žaloba zamítnuta, stejně jako byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem kasační stížnosti podaná proti tomuto rozsudku, a to rozsudkem ze dne 18. 12. 2008, č. j. 6 Ads 33/2008 – 104. V případě rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2006, č. j. 2006/56948-212 a č. j. 2006/56978-212, bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, kterým nebyla povolena obnova řízení ve věci nepřiznání dávky sociální péče a odvolání žalobce bylo zamítnuto. Konečně rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. 2006/60755-212, bylo přezkoumáno soudem, přičemž rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2007, č. j. 4 Cad 106/2006 – 46, byla zamítnuta žaloba a ke kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 12. 2008, č. j. 6 Ads 42/2008 – 99, že se kasační stížnost zamítá.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 5. 2010, č. j. 3 Cad 98/2006 – 161, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného odmítl. Zabýval se totiž nejprve otázkou, zda přípis žalovaného ze dne 31. 10. 2006 je svým obsahem správním rozhodnutím a zda se jím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládá, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce. Dospěl k závěru, že nikoliv, neboť jde o pouhý přípis, kterým je žalobce seznamován s tím, že nemůže podat řádný opravný prostředek (rozklad) proti rozhodnutí správního orgánu, který rozhodoval v konečném stupni, neboť proti tomuto rozhodnutí se řádné opravné prostředky nepřipouštějí. Současně jím byl žalobce informován, že jeho podání bylo posouzeno jako podnět pro zahájení přezkoumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 a že nebyly shledány důvody pro zahájení takového řízení. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že zmíněný přípis žalovaného nebyl správním rozhodnutím, je jeho soudní přezkum vyloučen podle § 70 písm. a)

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z tohoto důvodu byla žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti a jejím doplňku (sepsaném prostřednictvím žalobci ustanoveného advokáta) žalobce především namítá, že napadený přípis, respektive rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2006, je fakticky rozhodnutím orgánu moci výkonné, to jest ministra práce a sociálních věcí České republiky, neboť se týká jeho práv a povinností, která jsou mu zaručena ústavním pořádkem, resp. Listinou základních práv a svobod (dále jen Listina), která je nedílnou součástí toto pořádku; např. práva na pomoc v hmotné nouzi, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek (čl. 30 odst. 2 Listiny), na ochranu zdraví (čl. 31 Listiny), domáhat se stanoveným postupem práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu (čl. 36 Listiny) a další. Žalobce je přesvědčen, že právě v jeho případě je rozhodnutí ministra, které napadá, aktem orgánu moci výkonné, jímž se zasahuje do jeho integrity. Označuje postup orgánu moci výkonné, jakož i územních samosprávních celků a soudů všech stupňů za nezákonný v celé své záležitosti. Zdůrazňuje, že mu nebyla poskytnuta maximální ochrana jeho práv, kterou podle jeho názoru případ vyžaduje. V tom spatřuje největší pochybení. Navrhuje, aby napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle obsahu spisu se žalovaný ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž je vázán rozsahem a důvody, jež byly žalobcem (dále též „stěžovatel“) v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v jím podané kasační stížnosti ze dne 25. 6. 2010 výslovně uvádí, že ji podává podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikovaného pod č. 625/2005 Sb. NSS *„Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přecházejí pro stěžovatele v úvahu zřpovahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.“* V dalším rozsudku ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65, který je taktéž dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dovodil, že *„Odmít-li krajský soud žalobu a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumával Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže.“* Podle této judikatury se tak v dané věci nebylo možné zabývat stížnostními námitkami stěžovatele o porušení jeho práv v řízeních, která předcházela vydání přípisu ministra práce a sociálních věcí, a která se dotýkala jeho práva na přiměřené zabezpečení v hmotné nouzi, neboť předmětem posouzení Nejvyšším správním soudem bylo pouze to, zda v řízení před Městským soudem v Praze byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby a zda je tedy naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že naplněn nebyl.

Právo na přístup k soudu je jednou ze základních komponent práva na spravedlivý proces, garantovaného jak národními smlouvami, tak i vnitrostátním ústavním právem. Na ústavní úrovni má pro správní soudnictví klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny, podle něhož ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon

jinak. Z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Tato východiska je třeba mít na zřeteli při výkladu § 65 odst. 1 s. ř. s., jehož prostřednictvím se na úrovni zákona realizuje právo na přístup k soudu. Podle tohoto ustanovení ten, *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Citované ustanovení nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, nýbrž podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jeho právní sféry. Legitimace je tedy založena tvrzením žalobce, že takový úkon správního orgánu měl negativní dopady do jeho právní sféry.

V projednávané věci plyne ze správního spisu a z příložených spisů soudních, že v přípisu ze dne 31. 10. 2006 informuje ministr práce a sociálních věcí žalobce, že se zabýval jeho podněty ze dne 23. 8. 2006, 13. 9. 2006, 26. 9. 2006 a ze dne 23. 10. 2006, zda by nemohly být důvodem k zahájení přezkumného řízení podle § 97 správního řádu z roku 2004 a neshledal nic, co by takový postup odůvodňovalo. Nejvyšší správní soud navíc ověřil, že všechna rozhodnutí žalovaného, která stěžovatel napadl tzv. rozkladem, vyhodnoceným ministrem jako podnět k přezkoumání jejich zákonnosti, byla předmětem řízení před správními soudy. Konkrétně rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2006, č. j. 2006/49088-12 a č. j. 2006/49107-212 a č. j. 2006/49113-212, bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 Cad 80/2006, přičemž rozsudkem ze dne 3. 9. 2008 byla žaloba zamítnuta. Kasační stížnost podaná proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 Ads 14/2010 – 205. Další rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2006, č. j. 2006/53258-212, bylo rovněž přezkoumáno Městským soudem v Praze, přičemž rozsudkem ze dne 26. 9. 2007, č. j. 2 Cad 87/2006 – 52, byla žaloba zamítnuta. Stejně tak byla zamítnuta kasační stížnost podaná stěžovatelem proti tomuto rozsudku, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 6 Ads 33/2008 – 104. Stěžovatel podal žalobu též proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2006, č. j. 2006/56948-12 a 2006/56978-212, kterou městský soud usnesením ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Cad 97/2006 – 31, odmítl pro neodstranění vad podání. Usnesení Městského soudu v Praze bylo napadeno kasační stížností stěžovatele a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 Ads 38/2008 – 17, kasační stížnost zamítl. Konečně též rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. 2006/60755-212, bylo napadeno žalobou u Městského soudu v Praze, přičemž tento soud ji rozsudkem ze dne 11. 7. 2007, č. j. 4 Cad 106/2006 – 46, zamítl. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti tomuto rozsudku byla pak zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 6 Ads 42/2008 – 99.

Přezkumné řízení správní, jehož zahájení ministr práce a sociálních věcí v souvislosti s obdržením stěžovatelova podání ze dne 31. 10. 2006 zvažoval ve smyslu § 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004, je tradičně zařazováno mezi nápravné prostředky dozorcího práva. Klasickým opravným prostředkem však není, neboť účastníci řízení, v němž bylo vydáno správní rozhodnutí, jež nabylo právní moci, nejsou aktivně legitimováni k podání návrhu na zahájení přezkumného řízení. K jeho provedení mohou sice dát podnět, tím však správní orgán není vázán, tj. nemusí pouze na jeho základě řízení zahájit, respektive podáním podnětu není přezkumné řízení zahájeno. Přezkumné řízení je správním řízením vedeným z moci úřední (viz § 46 správního řádu), přičemž kritériem přezkoumávání správního rozhodnutí je pouze

zákonnost jak samotného rozhodnutí, tak i řízení, které mu předcházelo (viz § 97 odst. 3), podle něhož rozhodnutí vydané v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popř. zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu I. stupně; zkoumá tedy nejen obsah rozhodnutí, ale i řízení, které jeho vydání předcházelo.

Předpokladem k použití institutu přezkumného řízení je stejně jako tomu bylo u jeho „právního předchůdce“, tedy přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 předchozího správního řádu, je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí nabylo právní moci. Tak tomu nepochybně v projednávané věci bylo, neboť všechna stěžovatelem označená správní rozhodnutí byla pravomocná; ostatně tomu nasvědčuje i to, že jako taková se všechna stala předmětem přezkumného řízení soudního. Na provedení přezkumného řízení správního, na rozdíl od přezkumného řízení soudního, nemají účastníci řízení právní nárok. Účastník může dát k jeho zahájení pouze podnět, jestliže však správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli (poslední věta § 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004).

Shodně s Městským soudem v Praze je i Nejvyšší správní soud přesvědčen, že takové sdělení správního orgánu nepodléhá přezkumu soudem ve správním soudnictví, neboť nejde o rozhodnutí ve smyslu již výše citovaného ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Samotné sdělení napadané žalobou nepředstavuje žádný zásah do právní pozice stěžovatele, neboť z něho mu neplynou žádné povinnosti, ani v jejím důsledku stěžovatel neztrácí žádná práva. Takovými rozhodnutími nepochybně byla rozhodnutí žalovaného vyjmenovaná v žalobou napadeném sdělení ministra práce a sociálních věcí, která však všechna byla přezkoumána soudy ve správním soudnictví, a to jak Městským soudem v Praze, tak i Nejvyšším správním soudem. Ani u jednoho z nich nebyla soudy zjištěna jejich nezákonnost či nicotnost. Správní řád sice výslovně neupravuje vztah přezkumného řízení a řízení o správní žalobě podané proti pravomocnému rozhodnutí podle příslušných ustanovení soudního řádu správního, nicméně jak v přezkumném řízení (pokud by byl k jeho zahájení shledán důvod), tak i v řízení o správní žalobě jsou předmětem přezkoumávání pravomocná rozhodnutí správních orgánů, přičemž i kritérium přezkumu je shodné, neboť v obou případech je jím zákonost (v případě soudního řádu správního za určitých podmínek i některá další hlediska).

Ostatně i z judikatury správních soudů vyplývá, že i u „právního předchůdce“ institutu přezkumného řízení podle § 94 správního řádu z roku 2004, jímž bylo podle předchozího správního řádu přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, nepodléhalo vyrozumění podatele podnětu o tom, že správní orgán neshledal důvody k zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 předchozího správního řádu, přezkumu soudem ve správním soudnictví. Je možno v této souvislosti poukázat na př. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 4. 1993, č. j. 6 A 35/92 – 3. V odůvodnění tohoto usnesení je mimo jiné uvedeno, „že neshledá-li správní orgán podnět důvodným, nevzdává o tomto zjištění rozhodnutí; není totiž důvodu zasahovat do právní sféry účastníků řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé rozhodnutím původním, takovým zjištěním nijak dotčena nejsou. Proto správní orgán toliko vyrozumí podatele přepisem o tom, že jeho podnět důvodným neshledal.“

K tomu pro úplnost dodat, že jinak by tomu bylo v případě, pokud by příslušný správní orgán zjistil, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a byl by tudíž oprávněn je zrušit nebo změnit. To samozřejmě by musel učinit rozhodnutím, které samo o sobě je možné napadnout správní žalobou. O takový případ však v projednávané věci nejde. Ke stejnému závěru, tedy o možnosti soudního přezkoumání toliko rozhodnutí, jímž bylo v rámci řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 odst. 2 předchozího správního řádu zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně

a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, upozornil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 – 76, když uvedl, že o takovém rozhodnutí „*lze jen s pochybnostmi tvrdit, že není úkonem správního orgánu, kterým se mění, ruší nebo závazně určují práva či povinnosti žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovým rozhodnutím může dojít ke zrušení všech práv, jež původní účastník správního řízení v tomto řízení nabyl.*“ Jak již bylo výše zdůrazněno, o takový případ se však v tomto řízení nejedná.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený akt žalovaného, jímž je pouhé sdělení, že podání stěžovatele posoudil jako podnět k přezkumnému řízení ve smyslu § 94 a násl., konkrétně ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu z roku 2004, a neshledal tento podnět důvodným, není rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen. Městský soud v Praze proto nepochybil, když žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jde o návrh podle tohoto zákona nepřípustný.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tudíž neshledal opodstatněným. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.). Jelikož stěžovatel ve věci nebyl úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který v řízení sice úspěch měl, nevznikly náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost; ostatně právo na náhradu nákladů řízení by mu nemohlo být přiznáno, neboť to vylučuje ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovateli byl ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2009, č. j. 3 Cad 98/2006 – 66, zástupcem advokát JUDr. Jaroslav Dobr, se sídlem Praha 2, Čelakovského sady 8. Ten je oprávněn zastupovat stěžovatele také v řízení o kasační stížnosti (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, publikované pod č. 1460/2008 Sb.NSS). V takovém případě hradí odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta částkou 500 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 9. 2010) podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bod 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále mu přiznal ve smyslu § 13 odst. 3 náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč připadající na jeden úkon právní služby. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 800 Kč. Zástupci stěžovatele bude tato částka vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu